

Калина

Леся Українка

Козак умирає, дівчинонька плаче:

"Візьми ж мене в сиру землю з собою, козаче!"

- Ой, коли ж ти справді вірная дівчина,

Буде з тебе на могилі хороша калина.

"Ой, що ж тобі, милий, з того за потіха,

Щоб я мала червоніти серед мого лиха?

Ой, що ж тобі, милий, з того за відрада,

Щоб я мала процвітати, як мені досада?

Чи то ж тобі стане миліш домовина,

Як я буду зеленіти - німа деревина?"

- Як упадуть роси на ранні покоси,

То не в мою домовину, а на твої коси,

Як припече сонце веснянії квіти,

Хай не в'ялить моїх костей, тільки твої віти.

Ой, так не затужить і рідная ненька,

Як ти, моя калинонько, моя жалібненька...

Ой, ще ж над миленьким не зросла й травиця,

Як вже стала калиною мила-жалібниця.

Дивуються люди і малії діти,

Що такої пригодоньки не видали в світі:

"Чия то могила в полі при дорозі,

Що над нею калинонька цвіте на морозі,

Що на тій калині листя кучеряві,

А між цвітом білесеньким ягідки криваві".

Шуміла калина листом зелененьким:

"Ой, що ж се я німа стою над моїм миленьким?

Поки ніж не крає, дерево не грає.

А хто вріже глибоченько, тому заспіває.

А хто вріже гілку, заграє в сопілку,

То той собі в серце пустить калинову стрілку".